

Hvorfor er døden så skræmmende?

Af Rusty Reid – Google oversættelse

Jeg ønsker ikke at dø. I hvert fald ikke endnu. Jeg ved, at det kommer, men jeg vil foretrække at holde det i skak i et årti eller to længere, hvis det overhovedet er muligt.

Jeg gør det allerbedste, jeg kan gøre for at hjælpe det mål på vej: Jeg har opgivet de forskellige toksiner og verdensomspændende ødelæggelser i den animalske fødevarerindustri og indtager nu en videnskabeligt godkendt diæt af plantebaserede superfoods, den ENESTE diæt, der nogensinde har vist sig at afværge de førende dødsårsager og fremme et længere liv. Mens jeg ser de fleste mennesker på min alder sætte farten ned, mens de tilføjer mere og mere medicin til deres daglige rutine, løber jeg ind i fremtiden, stof- og enhedsfri.

Jeg har stadig brug for at få mere motion, så der er altid plads til forbedringer.

Alligevel er der ingen garantier. Jeg kunne dø i morgen. For pokker, jeg kunne dø i aften. Hvis ja, OK. Jeg havde et langt, godt og interessant liv. Jeg forsøgte at hæve mig op til mit højere potentiale som et tænkende, følende, medfølende, kærligt, moralsk medlem af den menneskelige art.

Og det er det, det hele handler om.

Lev dit liv.

Når det er slut... det er slut.

Og det er det.

Der er ingen himmel.

Der er ikke noget helvede.

Der er ingen genfødsel.

Der er intet liv efter døden af nogen art.

Vi mennesker får samme behandling som enhver anden livsform, der nogensinde har eksisteret. Troede du, at den edderkop, du svinede til forleden, kom til edderkoppehimlen eller edderkoppehelvedet, eller blev genfødt som ørred denne gang, fordi den gjorde et så godt stykke arbejde som et edderkoppedyr? Nej, medmindre du er buddhist eller hindu eller noget, har du sandsynligvis ikke gjort det. Hvis der overhovedet var nogen tankeproces i dit drab, antog du, at du for altid udryddede dette lille, ubetydelige bundt af energi i universet og nuværende gener i dit liv. Du skænkede ikke en tanke om, at dens "sjæl" nogensinde skulle leve igen.

Det er også, hvad universet gør med os. Vi er ikke anderledes end en død edderkop. Ved døden går både edderkop og menneske ingen andre steder end tilbage til, hvor de kom fra... glemsel.

Jeg har det helt fint med dette. Faktisk er jeg opstemt over det. Jeg er her slet ikke, hvis det ikke er tilfældet. Når man tænker over det, er det elegant, det er egalitært, det er smukt. Alt skal passere. Det er det eneste system, der giver de fleste ting en chance for at eksistere og tillader flest ting at leve.

Forestil dig en verden, hvor intet nogensinde døde. Vi ville være ret overfyldte her. Eller fra et astronomisk perspektiv ville denne verden aldrig have eksisteret. Vores solsystem blev skabt af vragrester fra en bedstemorstjerne, der eksploderede, dvs. døde, spektakulært, og slyngede sin energi og kemikalier og grundstoffer vidt og bredt, kun for at få dem til at koagulere igen til en babystjerne og spæde planeter, hvoraf den ene understøtter din vejtrækning lige nu. Åh, og den bedstemorstjerne? Hun ville heller ikke have eksisteret, hvis ikke tidligere stjernemødre var døde.

Men nej, de fleste mennesker tænker ikke på denne måde. De fleste mennesker er bestemt ikke gode til at være døde. De fleste mennesker er rædselsslagne for døden. Selv om de nedgør og ikke respekterer de fleste livsformer (undskyld, lille edderkop), har de fleste mennesker meget høje tanker om deres eget liv og ønsker desperat at leve og fortsætte med at leve... for altid... og er villige til at gå langt for at finde en måde at gøre netop det på.

Bekvemst for dem havde gamle sandsigere det samme problem og kom med den perfekte løsning:

Religion.

Alle religioner har fundet ud af dette. Og selvom de er voldsomt uenige med hinanden om, hvordan det hele fungerer, er de enige om, at ikke alene er livet efter døden muligt, det er selve *meningen med livet*. Eller du kan mere korrekt sige, døden er porten til den virkelige mening med livet: som er *livet efter døden*.

Ser du, dette liv er kun en test. En ret vigtig og imponerende test. Når du dør, vil en gud eller guder eller en anden mystisk kraft i universet gennemgå dit liv. Og du vil blive dømt. Næsten alle religioner, nu og i fortiden, er enige om det. Hvad der sker med dig ved bedømmelsen varierer fra religion til religion, men du kan regne med dette: Din "sjæl" døde ikke, men er på vej på en rejse. Det kan være op. Det kan være nede. Eller det kan være fremad, eller det kan være baglæns, for at starte forfra eller for at springe fremad.

Selvfølgelig er der en hage. Hvis du har været "trofast" mod religionen, vil du blive belønnet ved bedømmelsen. Hvis du ikke har været "trofast", vil du blive straffet. I mange religiøse systemer er belønningen paradys, straffen er det modsatte: tortur og fortvivelse.

De gamle egyptere var måske ikke de første til at opdigte et sådant "trossystem", men deres skabelon gav en plan for senere ideologier at vampe på. Ved døden blev

egypternes hjerte vejet af den sjakalhovedede Anubis, de dødes gud. Nævnte døde hjerte skulle veje mindre end Ma'ats fjer, sandhedens og retfærdighedens gudinde, en høj barre, fordi, du ved, fjer ikke vejer meget. Vægten blev registreret af ibishovedet Thoth, hvorefter den ville blive bedømt af den høje gud Osiris. Bestå testen med et hjerte med mindre end fjervægt, og du får lov til at komme ind i livet efter døden. Hvis du dumper testen, bliver hjertet fodret til det krokodillehovedede monster Ammut og omkommer.

I det mindste satte de gamle egyptere en grænse for lidelserne. Ikke et sådant held for de "troende" i de fleste af de religioner, der har overlevet til i dag.

Faktisk er rabbinske jøder ikke så slemme. Døde sjæle, der ikke straks kommer ind i *Olam Ha-Ba*, "den kommende verden", bliver tortureret i *Gehenna* (noget som Helvede) i en periode på et år, og hvis deres sjæl kan reddes, kan de endelig komme ind i *Olam Ha-Ba*. Men hvis de er uforbederlige, bliver de simpelthen ødelagt efter deres år med tortur. Nå, det er i det mindste "humant".

Kristendommen, "kærlighedens og tilgivelsens religion", er langt mindre kærlig og tilgivende. Designerne af denne religion skruede op for konsekvenserne af ikke at være "trofaste" nok. I dette tilfælde er det fyren, der advarede mod at dømmes, Jesus. Himlen venter dem, der har den rette "tro", mens der venter dem, der ikke har, *evig straf*. Det er som uendelig ulidelig smerte! Intet som det der er sat op for at bekræfte religionens *godhed*. Åh, og forresten, Jesus the Slayer kommer tilbage ved tidernes ende for brutalt at dræbe næsten alle andre, der er tilbage i live... noget mange troende virkelig ser frem til, endda ivrige efter at skynde sig.

Islam har antaget et lignende dystopisk syn på, hvad der sker efter døden, med et endetidsscenario, der stort set er lånt fra kristendommen. Det tilbyder nogle interessante frynsegoder i deres Heaven, der ikke er tilgængelige i den kristne version: for eksempel jomfruer for "trofaste" mordere af ikke-troende. Så det er et interessant incitament. Der er ikke noget ord om, hvorvidt dette system, som synes særligt himmelsk for mennesker, er himmel eller helvede for jomfruerne, eller hvad der sker med dem, når de ret hurtigt ikke længere er jomfruelige.

I mellemtiden har de to største østlige religioner, hinduisme og buddhisme, en anden takt. Ja, du bliver dømt ved døden af nogen eller noget, varierende næsten fra landsby til landsby, eller af *karma* generelt, et kvasi-videnskabeligt, alvidende energifelt. Du kan tilbringe noget tid i et vagt limbo, men ellers kan du forvente at blive kastet tilbage på det evigt drejende hjul af fødsel/genfødsel. Men som hvad? Jep, det er et nøglespørgsmål. Vær "trofast", og du vil udvikle dig mod en højere livsform, måske et avanceret menneske. Hvis du ikke er "trofast" nok, vil du gå tilbage... muligvis helt tilbage til at være en møgbille. Guderne og/eller karmaen ved, hvor du hører til. Så pas på, form dig og flyv til højre.

Du bemærker måske, at i det mindste disse østlige religioner har en vis hengivenhed for, eller i det mindste inddrager andre livsformer. Selv en gødningsbille vil blive genfødt. Præcis hvad den skal gøre, udover blot at være en gødningsbille i et stykke tid, for at komme videre på hjulet, er ikke godt specificeret. Alligevel får de en vej, der ligner menneskers; Vi er ikke fundamentalt fordelagtige i forhold til alle andre

livsformer. Omvendt, for jøder, kristne og muslimer, begynder og slutter det virkelige "liv" med menneskene, ingen andre arter behøver at søge om særlig opmærksomhed, når det kommer til nogen form for "efterliv" eller endda at have en "sjæl".

Det sande mål for østlige religioner er langt om længe at undslippe livets hjul. Livet stinker. Livet er trættende. Livet er kamp. Livet er lidelse. Livet er ved at dø. Igen og igen.

Der er intet slutspil, ingen endetider, ifølge sådanne dogmer, for næsten alt og alle. Det er cyklussen af fødsel og genfødsel for evigt. Du er nødt til at give dem det for fantasiens skyld. Jøder og kristne siger, at verden er seks tusind år gammel, for hinduernes historie går frem *og tilbage billioner* af år. Nogle få individer kan opnå *moksha* i hinduismen eller *nirvana* i buddhismen, som er begreber, der i bund og grund beskriver ikke-væren, ingenting, tomhed, sammensmeltningen af din energi med resten af universet, dråben, der flyder ud i havet. Endelig er "du" ude af rattet. Puha! Succes! Du er slukket.

Som med buddhismen kommer daoismen i to grundlæggende varianter: ikke-religiøs og religiøs. Grundlæggerne af daoismen var ikke-religiøse, og de holdt fast ved stort set den samme filosofi som jeg gør. Når du dør, dør du! Der er ikke noget at sige om det. Koncentrer dig om at leve. Åbn dig selv for verden. Bliv dit bedste jeg. Til sidst, var det ikke fantastisk, er du ikke taknemmelig? Forudsigeligt nok søger religiøs daoisme efter en form for vurderingsmodel, hvor det er muligt, hvis man har den rette "tro", at opnå udødelighed.

Præcis hvordan ser "efterlivet" ud?

Igen overgår østerlændingen fantasi langt Vestens. Der er farverige og udførlige niveauer og grader af forskellige "efterliv"-scenarier tilgængelige i de østlige religioner. Ikke at nogen af dem giver meget mening eller tilnærmelsesvis ryster lugten af at være helt opfundet af en eller anden snedig guru, men i det mindste viser de en vis originalitet. Vesten kunne have gjort klogt i blot at klynge sig fast til legenderne om Osiris, Anubis og Ammut. De gav de troende et klart billede af, hvad der ligger forude! Som det er, er den vestlige skildring af Heaven, eller Helvede, et patetisk, stykkevis kludetæppe af fnug. Det er stort set op til enhver bestemt troendes højeste håb, der kolliderer med deres største frygt. Drøm sødt, børn!

Måske er himlen oppe i skyerne, og helvede er under jorden et eller andet sted? Ved ikke. Måske er der en port et sted, hvor nogen - Jahve, Moses, Skt. Peter, Jesus, Muhammed, julemanden - dømmer? Måske er harpemusik gennemsyrende? Angiveligt hænger de i himlen ud med Gud, men det hele er alvorligt blottet for *detaljer*. Tretten århundreder efter Jesus opstod fra de døde, gav Dante os en lyrisk gennemgang af Helvede og Himmel, men det var tydeligt, at han tog en masse kreativ frihed uden en licens som en egentlig præst eller noget officielt. Som påskønnelse for sin kunstneriske teologiske indsats blev han dømt til døden, selv om han undslap denne skæbne i eksil.

Videnskaben har selvfølgelig ikke fundet noget bevis for Himlen eller Helvede, eller noget liv efter døden, eller nogen "gud". Ikke at den er gået langt for at modbevise

nogen af disse. Generelt bekymrer videnskaben sig simpelthen ikke meget om forestillinger, der ret klart er opfindelser af det menneskelige sind. Også selvom det er noget, alle virkelig, virkelig, virkelig gerne vil tro på.

Som jeg diskuterede i mit essay, "Tro er at tro, hvad du vil tro," er der et kulturelt grønt lys til bare at tro, hvad fanden du vil tro om hvad som helst, inklusive om helvede. Hvis det føles godt, så tro på det. Ingen fakta kræves. Faktisk, hvis du tror på noget baseret på fakta ... Det er ikke "tro". At tro på, hvad du vil tro, er, hvordan vi får Donald Trump som præsident ... og den skøre og korrupte tv-evangelist Paula White som hans "tros"-rådgiver. Som om Trump har nogen "tro" på andet end sit eget talent for at lyve.

De mest potente løgne er dem, som folk ønsker at tro på. Så ja, de fleste mennesker tror på et "liv efter døden", fordi de simpelthen ønsker det. Selvfølgelig bliver de også opmuntret, nogle gange mobbet, til at tænke på denne måde. De fleste mennesker er følgere. De tænker ikke på tingene. Det er hårdt arbejde. Bedre, nemmere at bare tilpasse sig det, din kultur, din familie, dine jævnaldrende lægger ud for dig. Og for de fleste involverer det at tro på en masse bullshit.

Dette trossystem fungerer perfekt for dem der har gavn af en sådan bekymring blandt deres "flok". Det er en årtusindgammel og effektiv plan til at kontrollere masserne.

Nå, på en måde. Det viser sig... Mange af disse troende tror ikke rigtig på det. De kan bare godt lide at tro, at de tror på det.

Kan du huske den klemte edderkop? Ingen betænkeligheder overhovedet, næppe en flygtig tanke, om at afslutte livet for den "ting" permanent. Det er den orientering og holdning, hvormed millioner, *milliarder* af mennesker betragter livet. Selvfølgelig dyreliv, planteliv, men også menneskeliv. Livet er generelt billigt. Vi er ligeglade med livet eller døden for næsten alt, alt, alle, der nogensinde har eksisteret. Er dette ikke en mærkelig og foruroligende dikotomi i modsætning til vores fuldstændige ærbødighed for vores eget liv og vores nærmeste? Vi har en desperation efter at klamre os til livet, selvom vi så let afviser, kasserer *alt andet liv*!

Hvad afslører dette? At vi dybt inde ved, at de, og vi, ikke er andet end midlertidige fysiske manifestationer. Livets platform er et biologisk system. Når det system fejler, går livet med det. Det ubevægelige lig skriger til os, hvad der er sket. En uafhængig "sjæl" ville overtræde naturlovene. Hvor meget vi end ønsker at tro, lige så meget som kulturen forsøger at forsikre og overbevise os om det modsatte, lige så meget som vi forsøger at fordreje pseudovidenskab til et bevis på en mekanisme for, at vores ønske skal være sandt, forstår vi instinktivt, at vi er den edderkop, der venter på at blive klemt ... Og der er ingen, nul, zip, nada "efterliv", der kommer for at redde os.

Hvis folk virkelig troede på Gud, eller Jesus, eller "livet efter døden", hvis der virkelig er en kosmisk "dommer", der venter, hvis deres *evige liv* er i balance, ville de så ikke handle bedre i det virkelige liv? Ville de ikke være mere motiverede til at komme til bunds i dette, finde ud af, hvad der virkelig foregår, tage det mere alvorligt, udforske andre muligheder for at se, om andre religioner har en bedre flugtvej? Ville de ikke

gøre et langt bedre stykke arbejde med at følge de moralske forskrifter i deres egen religion? Nej, de gør ikke noget af dette.

Hvad gør de? De undgår emnet. De prøver at lægge det ud af sind. De kan ikke lide at tale om døden. Men hver kanin og vaskebjørn, der bliver fladtrykt på motorvejen, minder dem om, hvad der kommer efter dem.

Når nogen, de kender, dør, falder de tilbage i den klonede, kulturelt indoktrinerede tro på tro. "Nå, han er i himlen nu, sammen med tante June." Ja, rigtigt.

Will Rogers sagde engang: "Hvis der ikke er nogen hunde i himlen, så vil jeg, når jeg dør, gå derhen, hvor de gik."

Er der hunde i himlen? Intet endegyldigt ord. Er der fugle? Er der oceaner og skove og floder og bjerge og sletter og prærier og sumpe og regnbuer og solnedgange og solopgange og tordenvejr og snefald i himlen? Hvad er der? Hvad laver nogen der? Hvor gammel er du i himlen? Intet endegyldigt ord. Ingen har været der og er kommet tilbage.

Jeg ved, hvor der er hunde og fugle og oceaner og skove og floder og bjerge og sletter og prærier og sumpe og regnbuer og solnedgange og solopgange og tordenvejr og snefald og en zillion andre ting, herunder viljen til at leve af alt, hvad der nogensinde har levet, hvor bevidsthed og kærlighed er emergente egenskaber i den manifesterede fysiske verden. Ikke kun harpemusik her. Her er der... alt! Det meste af det er godt.

Den kaldes Turtle Island af indianerne. Planeten Jorden er den virkelige himmel. Selvom det nogle gange, oftest forårsaget af mennesker, også kan være Helvede.

Til helvede med de tåbelige forestillinger om Himmel og Helvede. Dette sted har min loyalitet, min hengivenhed, min kærlighed.

Jeg ønsker ikke at dø. Jeg ser ikke frem til at dø. At dø kan være rodet, hårdt og fyldt med angst.

Men gæt, hvad der redder dig fra at dø?

Død!

Jeg er ikke bange for døden, lige så lidt som jeg er bange for, hvor "jeg" var i de andre 14 milliarder år, som dette univers eksisterede. Uanset hvad det var, vender jeg tilbage. Jeg mister ikke et glimt af søvn ved at bekymre mig om en kosmisk dommer. Undskyld Osiris, Jahve, Jesus, hvem som helst. Du har ingen magt over mig. Hvis du skal forgifte liv, så opsøg dem, der er lettere at narre... og frarøvet en ordentlig forståelse af, hvad deres liv handlede om.

Min tid på planeten Jorden er en magisk, fantastisk gave fra dette univers, specifikt denne planet. Tanken om at forlade denne fantastiske verden gør mig meget ked af

det. Jeg elsker det så meget. Og har forsøgt at forsvare det. Jeg er endnu mere ked af det, for efterhånden som jeg kommer tættere på min egen ende, ser jeg, at størstedelen af menneskeheden ikke er med mig i dette. Min art har ødelagt denne verden. De fleste mennesker er uvidende og/eller ligeglade. Jeg er ved at miste håbet om, at vi nogensinde vil lære det. Vi kæmper om den dumme art, der nogensinde har beboet denne verden.

Og så bliver de indoktrinerede ved med at tro, at de tror, bliver ved med at opføre sig dårligt, bliver ved med at være egoistiske, bliver ved med at splitte, bliver ved med at undertrykke, bliver ved med at hade, bliver ved med at ødelægge.

Nogle gange ønsker man karma.

På den anden side, hvis karma kun er årsag og virkning, kan en dom være på vej alligevel.

* * * * *

Intet had.
Ingen vold.
Alt liv er helligt.
Universet er storslået og smukt.
Kærlighed er vejen.

Ophavsret 2025, Rusty Reid - <https://rustyreid.com/>